

A Szervezeti Kultúra Napja

Reggel korán felébredtem, már az ébresztő megszólalása előtt. Egy kis izgatottsággal készülődtem a munkába. Ma lesz a Szervezeti Kultúra Napja. Minden évben tavasszal tartják a megújulás jegyében. Mindannyian szeretjük ezt az alkalmat. Nem kell dolgozni, finom sütitket és minőségi kávét szolgálnak fel az ünnepség alatt. Összekovácsolja a társaságot egy ilyen esemény.

A fehér balerina cipőt akartam felvenni, de este esett egy kis eső, és elég sárosak az utak. A feketét választom. A szokásosnál elegánsabban öltözünk fel ezen a napon. Sminkeltem és fodrászhoz is mentem, ezt mindenki így csinálja, nem én lihegem túl. A bejárati ajtó előtt még megállok egy kicsit, a tükörben végig nézek a ruhámon, kisimítok egy ráncot, veszek néhány mély levegőt és elindulok.

Ilyenkor szokták kiosztani az év dolgozóinak járó díjakat is. Minden évben van pár új és érdekes kategória, például a legtöbb túlóra, a legjobb informátor, a legelhivatottabb dolgozó díjai. Ez általában nagyon szórakoztató, most is kíváncsian várjuk, hogy idén milyen tulajdonságot emelnek ki, ami díjat érdemel. Nagyon szeretnék egyszer én is nyerni egy ilyen elismerést. Nagyon szeretem a Vállalatot és minden nap megtiszteltetésnek érzem, hogy itt dolgozok. Próbálok fejlődni és a Vállalat hasznára lenni. De természetesen nem vagyok még esélyes erre. Nem akarok mohó lenni, hiszen az nem szolgálja a Vállalat érdekeit. Általában az idősebb, több éve itt dolgozó kollégák munkáját ismerik el ebben a formában. Én még csak 3 éve vagyok itt. Szinte vendégnek érzem magam egyelőre. De egy napon szeretnék az év dolgozója lenni. Anyám annyira büszke lenne rám.

Az ünnepség kellemesen telik, az előadások közti szünetekben csillogó szemekkel beszélget mindenki mindenkivel. Már persze úgy értem, hogy mi normálisak egymással. Az *olyanok* nem vesznek részt ebben sem.

Már az utolsó szünet van a mai napon a nagy finálé, a lényeg előtt. Egyre izgatottabb vagyok, hiszen újra átélhetem ezt a csodálatos élményt. Kiszaladok a mosdóba, hogy megigazítsam a sminkem. Az egyik mosdófülkéből szipogást, sírás hallok. Elképzelni sem tudom, hogy mi ronthatja el bárki kedvét egy ilyen napon. Szeretnék kimenni a többiekhez, és jó helyet foglalni a fináléra, de valami furcsa érzés kerít hatalmába, ezért inkább bekopogok. A szipogás abba marad, öblítést hallok, és kilép a fülkéből egy *olyan*. Próbálja leplezni, hogy sírt, de vörösek a

szemei és piros az orra. Rettenetesen néz ki, nem is értem, hogy hogyan engedi meg magának mindezt. Semmi smink, a haja egy igénytelen kontyba túrva a feje tetején, póló és farmer van rajta, mint valami utcagyereken. Megdöbbenő ez a nemtörődömség.

- Miért sírsz? – kérdezem.
- Én... Engem fognak feláldozni. – mondja szívgöngy.
- Ó, szóval örömben sírsz! Szívőől gratulálok! – könnyebbőlok meg. Fogalmam sincs miért vág ilyen gyászos pofát. Hihetetlen, hogy egyesek semmit nem tudnak értékelni.
- Hogy mondhatšz ilyet? – néz rám megőtközve. – Hiszen meg fognak őlni!
- Ugyan már... - Mondom neki indulatosan. Micsoda kis nyafka. Legszívesebben felképelném.
- Miért nem rőgnak ki inkább? – kérdezi panaszosan az ostoba.
- Először is, az a minimum, hogy tudnod kellene, hogy már évtizedek óta nem alkalmazunk olyan elavult és ősdi gyakorlatokat, mint a kirűgás. Hiszen mit érnénk el azzal? Hol jelentene az hasznot a Vállalat számára? Nem utolsó sorban milyen fényt vetne az a Vállalatra, hogy beilleszkedni képtelen, alkalmazkodni nem tudó munkavállalókat engedőnk a világba, ahol majd rontja a Vállalat renoméját a pusztalétével is, amiért rövidebb-hosszabb ideig megtőrtük a falaink között.
- Csak tíz éve. – nyőgi közbe.
- Mi van? – kérdezem türelmetlenül.
- Csak tíz éve. Azt mondtad évtizedek óta, de csak egy évtizedről van szó. Tévedtél.
- Na látod? Éppen erről beszélek. Ha nem vágtaal volna közbe, ugyebár. Tehát másodszor, te is tudod, hogy ez a legjobb dolog, ami történhet veled. Deviáns vagy, nem ismered fel, hogy mikor kell csendben maradni, vagy egyszerűen csak nem érdekel. Olyan vagy mint egy felszaladt szem a harisnyán, ami miatt az őrinő lotyónak tűnik. A Vállalatot, a legmagasabb szentséget veszélyezteted a makacs ragaszkodásoddal az őgynevezett személyiségedhez. Hát miféle élet ez? Miért akarnád meghosszabbítani a szenvedésed? Hiszen sosem leszel olyan, mint mi! – közlőm vele a nyilvánvalót.

Hirtelen eszembe jut, hogy hamarosan vége a szőnetnek és elveszik a legjobb helyeket. Sietve a tükőrbe nézek, elsimítom a ruhám ráncát, remélem senki sem látta meg eddig, veszek pár mély levegőt, és kilépek a mosdó ajtaján.

Az első sorban sikerőlt leőlnöm. A torkomban dobog a szívem, soha nem voltam még ilyen közel az oltárhoz. A Vállalati vezetők talpig fehérbe őltözve vezetik be a lányt, akivel a mosdóban beszélgettem. Már nem sír, végre egy nyugodt mosoly ől az arcán. Lassan pislog,

a feje néha lebillen, valószínűleg az öröm mámora ül rajta. A Legfelsőbb Vezér ismerteti a Szervezeti Kultúra alapvetéseit. Ezt követően elsorolja a lány hibáit. Szörnyű szégyen lehet, hogy mindenki számára kiderül, hányszor késett, milyen esetekben nem volt asszertív a kommunikációja és hányszor helyezte saját, vagy családja, sőt úgynevezett barátai érdekeit a Vállalat érdekei elé. Elképesztő, hogy milyen emberek léteznek. De a Legfelsőbb Vezér jószágos és megbocsátja a bűnöket. Előveszi a pergamenre nyomtatott megállapodást és az ő hatalmas bölcsességében és jószágában leereszkedik a bűnöshöz és egyenlő partnerként aláírják a közös megegyezéssel áldozatbemutatást.

Az oltárt gyönyörű fényekkel világítják meg a reflektorok. A Vállalati vezetők a lány köré állnak félkörben, hogy mind jól lássuk őket. A díszes tört a nagy vezetők és a lány is megfogják, a szíve fölé emelik és belemártják azt. A hangszórókból elképesztő hangerővel zendül fel a dicsőítő vállalati induló. Üdvivalgásban törünk ki. Vezetőink egymásnak gratulálnak, ölekeznek, lapogatják egymás vállát. Egyesek meghatódottságukban könnyeket morzsolnak el. Közben a háttérben szorgalmasan dolgozik a csapat. A lány vérének lassan leeresztik, apró poharakba csöpög. Sokan vagyunk, csak néhány csepp jut mindenkinek. Ez szimbolikus dolog. Lefejtettük magunkról a gyengeségünket, és magunkba fogadjuk ezt a tapasztalatot, szorosabbra fűzzük az összetartozást és dicsőségre visszük a Szervezeti Kultúrát.

Este fáradtan dőlök ágyba, de az egész napi izgatottság nem enged elaludni. A sötétbe meredek, a szemem tágra nyílik, átélek minden pillanatot újra meg újra, az előadásokat, a díjazottak boldogságát, a beszélgetést a mosdóban, de legfőképp a nagy finálét. Felidézem a lány arcát, és látom azt a békés mosolyt. Azt hiszem, sikerült őt meggyőzőm.